

Снежана Кутрички

Балкански Вавилон

Некада давно док се још у Србији размишљало о судбини Београда и планирала његова будућност, мислило се и говорило о лицу и наличју града и о начинима како да се та разлика умањи и та два лика постану што више налик једно другом.

И док су у свету урбанисти претварали престонице у мегаструктурне целине, кројећи тргове и читаве квартове за будућност, а носталгичари их и остали опоненти опомињали да тако само настају нови Вавилони у којима је појединац услед претеране урбанизације обесмишљен, намерно изолован, усамљен и претворен у просту јединку – ми смо стајали у месту.

И стајали смо тако све док се та два лика Београда нису сасвим изједначила, али тако што се лице Београда начинило сасвим слично наличју и такво остало да лежи ту пред нама као изврнута, изазивачки бачена рукавица.

Фотографије које илуструју овај број часописа снимљене су, све до једне, у строгом центру града, неке од њих у самој Кнез Михаиловој: Грчка краљи-

ца; Рајићева рупа, без зазора, зврји пред нама празан простор за несуђени хотел уз Градску библиотеку; некадашња Митићева робна кућа и сл. Неке од њих су опет из Скадарлије, туристичке меке Београда, рецимо (још ко зна од када странцима продата) Бипова, некад Бајлонијева пивара и само су неке од многобројних снимљених.

Не смета нам више да се свакодневно ходајући улицама свога града суочавамо са последицама сопственог немара и јавашлука. Саживели смо се поступно са сопственим поразима а можда и не излазимо никуд више, осим кад морамо.

Данас, кад се зажелимо лепоте, ми само укључимо телевизор и на вестима налазимо је одмах на лицима младих водитељки (попут свеже окречених фасада) које износе пред нас, као на богату трпезу, радосне вести о успесима наших градитеља. Мегаструктуре се граде. Балкански Вавилон неће изостати, обећавају нам демијурзи наше будућности.

